

E L L E Pszicho
A SZÉGYENTELEN ÉLET
ELLE 2020 október. XX. évf.10.

Méltóságban akartam megöregedni (sikerült ! lásd a végét). Ez többek között azt jelentette számomra, hogy nem fedem el ősz hajszálaimat hajfestékkel. Azt gondoltam, egy magamfajta tanácsadórovatszerkesztő számára ez az egyetlen járható út. Úgy akartam átcúsítani az élet következő szakaszába, mint valami bölcs, hippy istennő, aki majd másokról gondoskodik.

Az Instagramon követni kezdtem a @grombre profilt, ahol gyönyörű nők mutatják meg ősz hajukat. Imádtam ezüst és fehér árnyalataikat. Az utcán hangosan dicsértem mások deres tincseit. De amint a saját hajam valóban kifehéredett a negyvenes éveimben, mégis eltántorodtam.

Egyszer elmondtam egy idősebb barátnőmnek, hogy szürkére váltanék. „Nem”-mondta. És itt befejezte. „De úgy érzem, életem új szakaszába léptem.” „A szakaszok nem neked valók - válaszolta. - Hanem az olyan embereknek, akiknek történetekre van szükségük, mint a gyerekeknek a mesékre.”

És ezzel el is téptem a saját mesekönyvemet, és egy kérdőjelet tettem a helyére. A kérdőjel valahogy sokkal életszagúbb volt. A kérdőjelemben belül bármi megtörténhet, ettől a perctől kezdve, ameddig akár piros hó nem hullik az égből. Nem kellett többé senki más forgatókönyve szerint megöregednem, úgymond, tisztességben. Jobban esett ezt a tisztességet sutba dobni és a szívemre hallgatni.

Új, festett szőke hajammal úgy nézek ki, mintha valamelyik „Luxusfeleségek” realitysorozatból jöttem volna, ahol elkeseredett nők ugranak egymásnak. De én nem ismerek magamra ezekben a karakterekben, és nem látom magam semmiféle szenvedélyes harcban más nővel, ahogy azt sem, hogy a külsőm jobban passzolna a belsőmhöz.

Pontosabban, egyáltalán nem ismerek magamra. Belül is ezt érzem. Belső életem teljesen más, mint pár éve volt. Negyvenes éveim végén járok, és közelebb érzem magam ahhoz, amilyen a húszas éveim végén, harmincas éveim elején voltam: tele inspirációval, energiával és életkedvvel.

Az idegeskedés és a bizonytalanságérzet, amelyeket a karrierem közepén jelentkező problémák és a kisgyerekes anyai lét okozott, eltűntek. Megint kalandokra vágyom, a szó minden értelmében. Be akarom utazni a világot, kóborolni akarok a környékemen, apró felfedezéseket szeretnék tenni és a pillanatnak élni.

Erős vagyok, és elégedett. Szőke hajam most sokkal pontosabban tükrözi ezt az ismereden állapotot. Mindig a barna haját szerettem jobban, de most a szőke a legjobb. Egy picit pimasz, ami nekem tetszik, és jól áll az arcomnak ebben a korban. Viselhetek mindenféle színű ruhákat és rúzszt.

**Most a szóke A LEGJOBB EGY PICIT pimasz, _ ami nekem TETSZIK, ES
JÓL ÁLL AZ ARCOMNAK**

A divat hirtelen olyan izgalmassá vált számomra, mint még soha. Olyan érzés, mintha lehetőséget kaptam volna ezúttal máshogy járni a világban.

Egy ideig attól féltem, hogy ez maga az életközépi válság. Viccelődtem magamon, hogy bizonyítsam magamnak, pontosan tudom, milyen hülyén nézek ki. Nem segített, hogy a reakciók valahol a döbbenet és a felháborodás között mozogtak. „Szóval, lehúztál egy tequilát, és azt mondtad, szóke?” - kérdezte a sógorom. „Miért nem akarsz a korodnak megfelelően kinézni?” - érdeklődött egy barátnőm.

Ez utóbbi kérdésre nincs válaszom. Nem akarok állást foglalni -sem amellet, hogy az ember nézzen ki a korának megfelelően, sem ellene. Bármit is tesz egy nő a mi kultúránkban, megkörmökezik egy-egy jó tanáccsal, erkölcsi leckével vagy tanulságos mesével: ilyen legyél, ilyen ne legyél, ez elegáns, ez ciki, ez hasznos, ez felesleges. Egy nő legyen mindenáron nagyvonalú - a többi nővel, a férfiakkal, az egész világgal, csak saját magával nem. Az egyik egyértelmű jele ennek a szemforgatás, amikor énidőről és ön-gondoskodásról beszélünk: az emberek nem szívesen adnak teret arra, amit egy nő csak úgy magának szeretne, vagy amire szüksége lenne.

Legfőbb célom most az, hogy felszabadítsam magam ez alól a szemforgatás alól. Szeretem azt, ahol ma tartok, ahogy kinézek, és kicsit sem szeretnék miatta szégyenkezni. Egyre kiegyensúlyozottabb vagyok, és egyre több örömet találok az életben, ahogy telnek az évek.

Ha kell egy egyszerű magyarázat erről az életszakasról, azt mondanám, ez a szégyen nélküli korszak. Piaci korrekció, fél-életnyi szégyen után, amit minden egyes döntésem után éreznem kellett. És higgyék el, bőven jár ez a korrekció. (*most, hogy szóke lett, minden rendbe jött*)

HEATHER HAVRILESKY